

РЕШЕНИЕ

№ 232

гр. Пловдив, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и трета година
в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева Вангелова

при участието на секретаря Таня Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева Вангелова
Административно наказателно дело № 20225330206366 по описа за 2022
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на В. А. У., действащ чрез пълномощника си
адв. Н. А. против Наказателно постановление № 22-0438-000500, издадено от
Началник Сектор в ОД на МВР Пловдив, 03 РУ Пловдив, с което на
жалбоподателя е наложена:

- на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП глоба в размер на 50,00 лева
за нарушение на чл. 104а ЗДвП;
- на основание чл. 185 ЗДвП глоба в размер на 20,00 лева за
нарушение на чл. 147, ал. 1 ЗДвП.

С жалбата и в съдебно заседание се излагат конкретни съображения за
незаконосъобразност на НП и се моли за неговата отмяна. Претендират се
разноски.

Въззиваемата страна ангажира писмено становище за неоснователност
на жалбата, като моли същата да бъде оставена без уважение, съответно
обжалваното наказателно постановление като правилно и законосъобразно
постановено да бъде потвърдено. Не се претендират разноски. Релевира се
възражение за прекомерност.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите изложени в жалбата, в съдебно заседание и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговото частично потвърждаване и частично отменяне по следните съображения:

В АУАН и НП е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 07.09.2022 г., в 09,54 часа в град Пловдив, ул. „Васил Левски“ жалбоподателят У. управлявал товарен автомобил Ивеко 35 ц11 с рег. № *** – чужда собственост в посока юг – север, като извършва следните нарушения:

1. По време на движение използва мобилен телефон без наличието на устройство, позволяващо използване на телефона без участие на ръцете му;
2. Управлява горното МПС без да е представен на годишен технически преглед в срок.

Гореизложената фактическа обстановка съдът прие за съответна на осъществилото се в действителността въз основа на приложения по преписката АУАН, който съгласно чл. 189, ал.2 ЗДВП има презумптивна доказателствена сила до установяване на обратното.

В конкретния случай съдът намира, че констатациите в АУАН не само не се опровергават, но и изцяло се потвърждават от събраните по делото доказателства - показания на свидетелите К. и П., които съдът кредитира в цялост като добросъвестно дадени и съответни на приетите по надлежния ред писмени доказателства.

Така, свид. К. потвърди изложените в акта констатации, като подробно разказа личните си възприятия от процесните събития. В показанията на свидетеля не се установиха неточности, непълноти или противоречия, даващи основание същите да не бъдат кредитирани, поради което съдът базира

фактическите си изводи въз основа на тях. Идентични са съображенията на съда и по отношение на показанията на свид. П.. Същият макар да не си спомняше конкретния случай, потвърди изцяло изложеното в процесния АУАН и посочи в случай като настоящия как се извършва проверката, съответно как се установява наличието на нарушение.

Така описаната фактическа обстановка се установява и от приложените към административно наказателната преписка писмени доказателства, надлежно приобщени към доказателствената съвкупност по делото, вкл. справка за нарушител/ водач, оправомощителни заповеди. За установяване на приетата по делото фактическа обстановка допринася и събраната в хода на съдебното следствие, надлежно приобщена по съответния ред Заповед № 8121з – 1656/ 07.12.2021 г.

По отношение на посочените писмени доказателства, съдът кредитира същите, като изготвени и изхождащи от лица, притежаващи надлежна легитимация за тяхното съставяне и издаване, в изпълнение на законовите разпоредби регламентиращи обществените отношения, включени в предмета на разглеждане по настоящето дело.

В аспект на гореизложеното следва да се съобрази и разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, съгласно чийто регламент редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая, доказателства в противен смисъл на посоченото в АУАН не се сочат от страна на жалбоподателя, последният единствено отрича същите факти.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от **правна страна**:

Съдът намира за изцяло неоснователни доводите на жалбоподателя, че АУАН и НП са издадени от лица, които не са компетентни. Актът е съставен от компетентно лице, при спазване на процедурата по съставянето му по чл. 40 и чл. 43 ЗАНН, като материалната, териториална и темпорална компетентност на административнонаказващия орган следва от представените по делото оправомощителни заповеди. Така от компетентността на административно наказващия орган произхожда от Заповед № 8121з – 1632/ 02.12.2021 г., както и от Заповед № 8121к – 8883/ 02.09.2020 г. По отношение компетентността на актосъставителя, същата се

установява по категоричен начин от Заповед № 8121з – 1656/07.12.2021 г. и Заповед № 317з – 11675/ 31.12.2021 г. от която заповед се установява и длъжността на актосъставителя К., а именно –полицейски инспектор. В противовес на възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, че актосъставителят не бил преминал изискуемия обучителен курс за осъществяване на контрол по ЗДвП е и представеният по преписката Протокол № 2 № УРИ 438р – 28447/ 22.12.2021 г., видно от който същият е издържал нарочно проведения за целта изпит и е вписан съгласно изискванията на Заповед № 8121з – 1632/ 02.12.2021 г. в нарочен протокол.

На следващо място, процесния АУАН е съставен в присъствието на очевидец и нарушителя, като последният е имал възможността да направи писмени възражения в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН, но такива не са постъпили. Спазени са и сроковете по чл. 34 ЗАНН.

Относно нарушението по чл. 104а ЗДвП

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обстановка, изложена в АУАН кореспондира на тази, посочена в НП. Както в АУАН, така и в НП коректно, пълно и ясно са изброени обективните признаци на извършеното нарушение и нарушената правна норма. Посочени са и всички правнорелевантни обстоятелства във връзка с извършеното нарушение – време, час, място на извършване, субект на нарушението, съставомерни признаци от обективна страна.

Както вече беше казано – процесното нарушение се установява по безспорен и категоричен начин от формираната по делото доказателствена съвкупност, включваща показанията на двамата полицейски служители установили процесното нарушение и събраните в хода на производството писмени доказателства, надлежно приобщени по съответния ред. Все в тази връзка следва отново да се посочи, че с депозираната въззивна жалба се оспорва приетата фактическа обстановка без да се ангажират каквито и да било доказателства по оборването ѝ. Поради тази причина съдът се позова на разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, като намира за изцяло неоснователни доводите на жалбоподателя, че в случая е санкциониран при неизяснена

фактическа обстановка, включително без да се изследва въпросът за това дали действително е говорил по телефона си – каквото възражение е отбелязано във втория екземпляр на АУАН. В тази връзка е необходимо да се посочи, че изпълнителното деяние на вмененото административно нарушение касае използването на телефон без наличието на устройство позволяващо използването му без участието на ръцете. Или иначе казано – използването на телефон не касае единствено и само провеждането на телефонни разговори с друго лице, но и всички останали възможни манипулации, които устройството позволява да се извършват с него. Поради това без значение е в какво точно действие се е изразило използването на телефона – дали за провеждането на разговор или за друг вид дейност, съществено в случая е, че от показанията на двамата полицейски служители се установява с категоричност, че жалбоподателят е използвал телефона си по време на движение, при това – в интензивен трафик, без наличието на устройство позволяващо използването му без участието на ръцете. Ето защо вмененото административно нарушение се установява по безспорен и категоричен начин, поради което и правилно е ангажирана административно – наказателната отговорност на жалбоподателя.

При правилно установена фактическа обстановка съвсем законосъобразно административно наказващия орган е приел, че е нарушена нормата на чл. 104а ЗДвП, като е приложена и коректната санкционна норма на чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП. Наложена санкция отговаря на фиксирания размер определен в закона за това нарушение - 50 лева, поради което и НП в тази част следва да се потвърди.

По отношение на възражението за това, че в случая приложение следва да намери чл. 28 ЗАНН съдът държи да отбележи следното:

Предвид характера на процесното нарушение, като такова по ЗДвП, то дали случаят е маловажен следва да се определи при съобразяване на разпоредбата на т. 32, на пар. 6 от ДР на ЗДвП.

ЗДвП се явява специален закон по отношение на ЗАНН, съответно съдържа собствени специални разпоредби както и на понятието "маловажно". Съгласно т. 32, на пар. 6 от ДР на ЗДвП "Маловажно" е нарушението, което, макар и с незначителни отклонения от нормативно предписаното поведение на участника в движението, при друга пътна обстановка би могло да доведе

до настъпване на пътнотранспортно произшествие. "

Според настоящия състав, при извършена самостоятелна проверка, процесният случай не разкрива белези, водещи до дефинирането му като маловажен. Касае се за типичен случай на използването на телефон без наличието на устройство позволяващо използването му без участието на ръцете по време на управление на МПС. Същевременно, по делото не се наведоха доводи, а и от страна на жалбоподателя не се ангажираха доказателства, установяващи наличието на изключителност на ситуацията или неотложна необходимост, която би оправдала подобно поведение.

Относно нарушението по чл. 147, ал. 1 ЗДвП.

Основателни са възраженията на жалбоподателя, че при описание на това нарушение са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 42 и 57 ЗАНН сред задължителните реквизити на АУАН и НП са описание на фактическите признаци на нарушението и посочване на нарушените правни норми.

В същото време е безспорно, както в теорията, така и в съдебната практика, че АУАН е акта в административно наказателното производство, аналогичен на обвинителния акт в наказателния процес, който определя предмета на вмененото нарушение и предмета на доказване по делото. АУАН очертава нарушението, с неговите съставомерни фактически признаци от обективна и субективна страна, връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител и надлежната правна квалификация. Срещу тези факти и право нарушителят следва да се брани, като гарантирането в максимална степен на правото му на защита изисква той да бъде запознат с тях още от началото на административно наказателния процес, т.е. от момента на съставяне и предявяване на АУАН.

Наказателното постановление от своя страна е властническият правораздавателен акт, издаден от компетентен орган, с който дееца бива санкциониран за извършеното административно нарушение. То се явява аналога в административно наказателния процес на присъдата от общото наказателно производство. От тази му същност следва, че към неговата форма и съдържание следва да се поставят същите завишени изисквания, както към

АУАН.

В този изричен смисъл са и задължителните разрешения на основополагащото ППВС № 1/1953 г., съгласно което всеки правораздавателен акт, с който се ангажира отговорността на даден правен субект следва задължително да съдържа пълно, точно и ясно изложение на всички съставомерни фактически положения, които се приемат за установени, както и приложимите към тях правни норми. Този минимум от правнорелевантна за наказания субект информация следва да се съдържа в самия правораздавателен акт, а не да се извлича от доказателствата по делото.

От всичко гореизложено следва, че АУАН и НП ще отговарят на изискванията за съдържание по смисъла на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН ако в тях са надлежно описани по един небудещ никакво съмнение, както за дееца, така и за съда начин всички правни норми (предписващи конкретно материално правило за поведение), които според контролните органи са нарушени.

В обратния случай, ако в АУАН и НП изобщо не са посочени нарушените материално правни норми, или посочването им не е достатъчно конкретно, пълно, точно и ясно, така че нарушителят реално да бъде запознат с правните рамки на повдигнатото му административно обвинение, или посочените правни норми не въвеждат достатъчно конкретно по съдържание позитивно правило за поведение, НП следва безусловно да се отмени, доколкото съществено е накърнено правото на защита на дееца да разбере с кои повели на материалния закон не се е съобразил.

Относно нарушението по чл. 147, ал.1 ЗДвП както в АУАН, така и в НП е посочен само правния извод на контролните органи, че МПС не е представено на ГТП в определения срок. Липсва обаче каквото и да било изложение на фактически обстоятелства, които да позволят проверка на този извод.

От текста на чл. 147, ал. 1 ЗДвП е видно, че основните съставомерни обстоятелства по този състав са срока, в който МПС е следвало да се представи на ГТП; Изтичането на този срок; Непредставянето на МПС в определения срок.

Само при кумулативното наличие на трите елемента от фактическия състав деянието е съставомерно, като спазването на чл. 42 и 57 ЗАНН е изисквало те да намерят съответното отражение в АУАН и НП.

Посоченото е особено важно на фона на разпоредбата на чл. 147, ал. 3 ЗДвП, от която е видно, че периодичността на техническите прегледи е различна в зависимост от категорията на МПС и неговото предназначение; обстоятелството дали МПС е ново или употребявано; годините, на които е МПС.

В зависимост от комбинацията от горните фактори е възможно ГТП да се дължи през различен период от време вариращ от шест месеца до 1 година.

С оглед гореизложеното безусловния минимум от факти, които е следвало да се посочат в АУАН и НП с оглед правото на защита на нарушителя е включвал индивидуализация на срока на валидност на предходния технически преглед и датата, до която е следвало МПС да бъде представено на следващ ГТП.

Само при надлежното очертаване на тези факти и съпоставката им с датата на извършената полицейска проверка може да се провери правилността на правния извод на контролния орган, че срока за представяне на процесното МПС на технически преглед е изтекъл.

При този начин на описание на деянието по чл. 147, ал.1 ЗДвП съдът бива поставен в положение, за да провери съставомерността му да установява на етап съдебно следствие факти, които изцяло липсват в АУАН и НП (и са заменени с правни изводи), което е несъвместимо с контролно отменителните му правомощия по чл. 63 ЗАНН.

В случая констатираните пороци при описания на нарушенията в АУАН и НП няма как да бъдат санирани на етап съдебно следствие, доколкото се касае не за доказателствен дефицит, а за ненадлежно предявено обвинение, което накърнява правото на защита на наказания субект, като този порок не е от естество да бъде отстранен чрез събиране на допълнителни доказателства.

Следва да се отбележи също така и че съгласно задължителната тълкувателна практика на стария Върховен съд и на ВКС, всяко установяване за първи път на етап съдебно следствие на съставомерен факт, който до този момент не е предявен на дееца по надлежния процесуален ред, по своята правна същност представлява съществено изменение на обстоятелствената част на повдигнатото обвинение.

В същото време съгласно изричния текст на разпоредбата на чл. 287 НПК отговорността на дееца може да се ангажира в условията на съществено изменение на обстоятелствената част, само ако е предприето надлежно изменение на обвинението по смисъла на този член.

Съгласно трайната съдебна практика обаче, изменение на обвинението е недопустимо пред въззивната и касационната инстанция, а доколкото производството по реда на чл. 63 от ЗАНН има характер на въззивно такова, то института на изменение на обвинението не може да намери приложение при оспорване на наказателни постановления пред съда, тоест съдът не може за първи път да установи нови съставомерни фактически положения и да реализира отговорността на дееца въз основа на тях, щом те не са предявени до този момент на нарушителя по надлежния процесуален ред.

От всичко гореизложено следва, че за съда не съществува възможност да потвърди НП въз основа на нови съставомерни фактически положения, които са разкрити или доуточнени за първи път на етап съдебно следствие и които не са надлежно предявени на дееца с АУАН и НП. Изискванията за реквизити на АУАН и НП са императивни и те не могат да бъдат извлечени по тълкувателен или дедуктивен път от доказателствата по делото.

Да се процедира по обратен начин означава деецът да бъде поставен в положение да разбере кои са съставомерните фактически положения, за които се наказва, едва от акта на въззивната инстанция, след като наказанието вече реално му е наложено, което е изцяло несъвместимо с правото му на защита.

Не на последно място следва да се посочи, че ако съдът служебно установи и накаже дееца за релевантните фактически обстоятелства, без те да са надлежно индивидуализирани в АУАН и НП, то същият би влезнал в непреодолимо противоречие с контролно - отменителните си правомощия в производството по чл. 63 ЗАНН и на практика недопустимо би иззел и встъпил в правомощията на наказващия орган.

В тази връзка следва да се отбележи, че чл. 53, ал.2 ЗАНН допуска издаване на НП и ако при съставяне на АУАН са допуснати нарушения на процесуалните правила, които обаче не са ограничили съществено процесуалните права на наказваното лице. В случая обаче констатираните пороци в съдържанието се отнасят както до АУАН, така и до НП, поради

което и чл. 53, ал.2 ЗАНН е неприложим.

На следващо място, налице е и друго самостоятелно материално правно основание за отмяна на наказателното постановление в тази част.

От систематичното тълкуване на сочената като нарушена норма на чл. 147, ал.1 ЗДвП и приложимата санкционна норма на чл. 181, т.1 ЗДвП /а не тази посочена в НП – чл. 185 ЗДвП/ следва, че субект на задължението за представяне на МПС на ГТП е само и единствено собственика на автомобила, респективно само той може да носи административно наказателна отговорност за неизпълнение на това задължение. Това следва на първо място от изричния текст на законовата норма, но и от изискването при представяне на ГТП да се носят редица документи, до които има достъп само собственика на автомобила, каквито са голям талон, документ за платен данък и др.

В самия текст на АУАН и НП е посочено изрично, че жалбоподателят не е собственик на процесния автомобил. От горното следва, че жалбоподателят не е годен субект на нарушението, за което е наказан, поради което НП следва да се отмени и на това самостоятелно основание.

По разноските

-

При този изход на спора на основание чл. 63д ЗАНН, вр. чл. 143 АПК, вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 78 ГПК право на разноски имат и двете страни съразмерно с уважената част от претенцията им.

Действително, в нормата на чл. 189, ал.3 НПК е приет принципа, че ако лицето е признато за виновно, същото следва да понесе всички разноски по делото, независимо дали в провежданите контролни производства /въззив и касация/ размерът на наказанието е бил потвърден или редуциран.

Тази разпоредба би намерила субсидиарно приложение и в процеса по ЗАНН, ако в ЗАНН липсваше изрична уредба на този въпрос.

Въпроса за възлагането на разноските в административно наказателния процес обаче е изрично уреден в чл. 63д ЗАНН, а именно по реда на АПК, което изключва приложението на принципа на чл. 189, ал.3 НПК.

В АПК въпросът за възлагането на разноските е уреден в чл. 143, в който е посочено, че когато съдът отмени обжалвания административен акт

или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Подателят на жалбата има право на разноски по ал. 1 и при прекратяване на делото поради оттегляне на оспорения от него административен акт. Когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. Когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв.

Липсва обаче изрична уредба как следва да се процедира, ако искането за отмяна на административен акт е частично уважено и частично отхвърлено. По този въпрос съгласно препращащата норма на чл. 144 АПК приложение намират общите правила на чл. 78 ГПК, в който е проведен принципът, че страните имат право на разноски съразмерно с уважената, респективно отхвърлената част от искането.

Свидетелство, че именно това е законовата идея е и нормата на чл. 136 АПК, съгласно която разноските за общия представител се понасят от административния орган съобразно уважената част от оспорването. В този смисъл е най-актуалната практика на административен съд Пловдив, обективирана в редица актове, включително но не само - Решение № 1947 от 22.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 1813 / 2021 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 930 от 10.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 721 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, и др.

Поради изложеното и двете страни имат право на разноски по съразмерност. В случая искане за присъждане на разноски е направил единствено процесуалният представител на жалбоподателя, поради което и само в негова полза ще бъдат присъдени такива.

Жалбоподателят е доказал заплащането на 450 лева адвокатски хонорар, доколкото съгласно т.1 от ТР № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС, договорът за правна защита и съдействие има характер на разписка за изплатената в брой сума, поради което по съразмерност на жалбоподателя се дължи сума в

размер на 128,57 лева.

Предвид липсата на направено искане от въззиваемата страна за присъждане на разноски е необходимо да се отбележи, че доколкото разноските се присъждат с решението, то доказателствата за тяхното евентуално сторване следва да са представени най-късно до приключване на съдебното заседание преди обявяване на делото за решаване, като представянето им в по-късен момент не би-могло да санира този пропуск.

Съгласно т. 6 от ДР на АПК "Поемане на разноски" от административен орган" означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. В случая въззиваемата страна 03 РУ към ОДМВР-Пловдив не е самостоятелно юридическо лице, което означава, че разноските следва да бъдат възложени върху ЮЛ, от което е част наказващият орган, а именно ОД на МВР-Пловдив.

Мотивиран от горното Пловдивският районен съд, V н. с.,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-0438-000500, издадено на 05.10.2022 г. от Началник Сектор в ОД на МВР Пловдив, 03 РУ Пловдив **В ЧАСТТА** с която на В. А. У., ЕГН ***** е наложена на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП глоба в размер на 50,00 лева за нарушение на чл. 104а от ЗДвП;

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0438-000500, издадено на 05.10.2022 г. от Началник Сектор в ОД на МВР Пловдив, 03 РУ Пловдив **В ЧАСТТА** с която на В. А. У., ЕГН ***** е наложена на основание чл. 185 ЗДвП глоба в размер на 20 лева за нарушение на чл. 147, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД на МВР - Пловдив **ДА ЗАПЛАТИ** на В. А. У., ЕГН ***** сумата от **128,57 лева** представляваща разноски за адвокатски хонорар за процесуално представителство пред Районен съд Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за

постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____